

מזת' קזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מותיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

השגחה פרטית

"וַיֵּאמֶן הָעַם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקַד ה' אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה אֶת עֲנִיָּם וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ"

אנו רואים כאן את כח האמונה של כלל ישראל, שהגם שהיו שקועים בארבעים ותשע שערי טמאה, האמינו שהבורא יגאל אותם. ועל זה הם כרעו ברה המסמל להכנעה הנובעת מתוך הכרת הטוב בחסדים הנפלאים שעתידי הבורא לעשות עמם על אף שאינם ראויים לכה וזה עצמו היה הפתח לגאולתם.

וכן אנו צריכים לפתח את העינים ולראות את כל החסדים שה' מרעיף עלינו ושומר עלינו ברב טובו, ונספר כאן מעשה נפלא של השגחה פרטית שהגיע למערכת:

עמדתו במקום גבוה, על פגום, על מנת לחתך ברזל. אלא שבכל פעם התנתק לי הכבל של הדיסק מהחשמל. ולפיכך קשרתי את הכבל של הדיסק עם הכבל של החשמל, ועבדתי בשלוח.

תוך כדי עבודה, צעדתי אחורה בכדי להגיע לברזל מסים, ולפתע <<

לקח מהפרשה

לראות את כל הטוב ולצאת מגלות הרעת

הנשמה שבתוכנו הנה חלק אלוך ממעל, וה' הוריד אותנו כאן לעולם החמרי, על מנת שדוקא כאן בתוך ההסתרה, נגלה את הבורא בכל מקום, והחכם שרואה את הקב"ה, מנצל את החיים בכדי לקנות עוד ועוד קרבת ה'.

ברם, מי שאינו משכיל בכה ועסוק כל היום בדברים שוליים של העולם הזה, ואינו משתמש במליארדים שבידו - אין אמלל ממנו. כשם שכאשר יש לאדם כסף והוא שומר אותו בבנק ואינו קונה דירה, בסוף הדירות יעלה, והוא יצטער על כך שלא קנה בזמן שהיה לו כסף לכה כן כאשר אדם לא משקיע ברוחניות שלו ושל בני ביתו וכדו', הוא יצטער על כך בעתיד.

כשם שכאשר אדם מתחתן יש המון עסוקים מסביב לכה, הדירה, האולם, התזמורת, הבגדים הרהיטים, המון עסוקים והכנות דיונים ומחלוקות על פרטים שונים גדולים וקטנים, ברם כלם מבינים שזה לא התכלית, הכל זה הכנה לחתונה עצמה של בני הזוג, שיחיו באשר ובשלוח לארץ ימים, וזה העקר והתכלית, ובה יש לעסק יותר מהכל.

כן הדבר בעבודת ה', שתכלית בריאתנו להדבק בבורא, ולראות <<

פרשתנו פותחת במנין השבטים ושמותם, ללמד על החביבות שלנו לפני ה'.

כאשר כלל ישראל יורדים לגלות, הקב"ה יושב ומונה כל אחד ואחד. דבר ראשון, תדע שאתה חשוב ויקר לי מאד מאוד. וכן משה רבנו זכה לקבלת התורה בתוך הסנה, ה' פנה אליו מתוך הקשי והשעבוד, וקרא לו אישית 'משה משה' אני אתך.

גלות מצרים, מסמל לגלות

הדעת שאדם נאטם מחו ולבו מקשי השעבוד. כדגמת אדם שיש לו מליארדים בבנק, אבל הוא לא משתמש בהם,

והוא לבוש בגדים בלויים

ומחפש אחר מאכלים פחוחים. כן הדבר, כאשר אדם לא משתמש בכל המתנות שה' העניק לו, והוא עסוק בחפוש אחרי קטנות שבקטנות.

אדם יצטער אחרי מאה ועשרים, כמה ה' היה לידי כמה ה' נתן לי ולא הבחנתי בכה לא דברתי אתו לא הודיתי לו, תחיה את ה' ואת כל הטוב שהוא נותן, מה שאתה יכול לאכול זה חדוש עצום הרבה יותר ממה שגולד לך ילד או שעשית שדוד לעצמך או לילד שלך קשה פרנסה של אדם מקריעת ים סוף, הלחם שאתה אכל זה חסד עצום ואדם לא משיג זאת, כמו שאמרנו חז"ל שנותן לחם לכל בשר זה הגבה שבהדו לה'.

ואנו צריכים להיות המושלמים ביותר, וזו היתה גדלתו של דוד מלכנו שהתעלה והתקרב לבורא על ידי כל הקשיים.

תתרגל שיהיו אנשים מוצלחים ממך וה' עושה זאת במיוחד בכדי שלא תצפה כל היום לעוד ועוד, אלא תשמח בטוב שה' עושה אתה, תשפיל שמה שיש לך זה הכי טוב. וכך לא תתאכזב.

כאשר יש לאדם עונה הוא מגיע לכל מקום, ואם הוא גמיש הוא יסתדר עם אשתו, הוא יעריך את אשתו, את הבריאות, את הדירה שיש לו, למרות שהיא בשכירות, ועוד, ועוד, כאשר משהו מצער אותך ואתה לא מתקומם, זה יקנה לך שלמות.

כמה מאשר האדם שהוא מלך על עצמו, שהוא יודע לעשות סדר ולהעריך את כל הטוב שיש לו. ומאידך להתקרב לבורא דוקא על ידי הקשי, ולהתמקד בפעיה בלי לחיות אותה כל היום. כמה נעים לראות אדם שלמרות שקשה לו, הוא משדר סביבו שמחה, הארת פנים, אמונה ושלווה. ככל שאדם יותר נאמן לה', הוא יותר שלוו.

כמה מחזק לקרא על אנשים בשואה, שרצחו להם את כל המשפחה ולקחו את כל מה שהיה להם. ובכל זאת הם לא נתנו להרג את הנשמה האלוקית שבהם. הם נשארו מלכים שיודעים מה הם רוצים, וכמה הערך שלהם האמתי חשוב, ושהם בני של מלך מלכי המלכים.

ראוי לנו לומר לפני ה': אבא, לא מגיע לי כלום! כל היום אתה מרעיף עלי כל טוב, אני חיב לך מליונים של הפרת הטוב, ואיני יכול להשיב לך 'אבי אב הרחמן אני בטוח ומאמין שכל מה שאתה עושה עמי זה לטובתי - בכדי לתת, ועל כן אבקשך שלא אפל בדעתי לעולם, אלא אדרבה אשתמש עם הקשי בכדי להזדכך ובכדי להתקרב אליה בהכנעה וענוה, מתוך ידיעה שפעת אתה קרוב אלי ביותר!

וכך נפרט טובות וחסדים שיש לכל אחד ואחד, ונבקש הלאה שנעריך את כל הטוב, ונהיה בשפלות והכנעה מתוך נאמנות מחלטת עם הבורא. שגם כאשר יש נסיונות ויש קשיים, נדע שאותו אבא שמרעיף עלינו כל טוב, הוא זה שמביא לנו כעת גלות מסימת, בכדי שנהיה שלמים אתו, ונהיה נאמנים לו בכל לבבנו ונפשנו.

כמה מאשר הוא האדם, שכאשר לא הולך לו בפרנסה או עם הילדים, או כל קשי אחר, הוא לא נותן לקשי לבלבל אותו ולמלאות את לבו בטרוניה.

וכשאדם צועד בדרך זו, הוא קרוב וקשור לקב"ה תמיד כהרגשה של בן המתרפק על אביו באמון מחלט - שהוא עושה עמו את הטוב ביותר עבורו.

את ה' בתוך הלמוד, בתפלה. לדעת שה' קרוב אלינו ביותר וממתין ומצפה, שנתעורר מגלות הדעת ונתפלל לפניו, ונבקש ממנו על כל צרכנו, ונודה לו על כל הטוב שהוא נותן לנו, וזה הנחת רוח הגדול ביותר שיש לבורא בעולם.

כמו שמובא בטור (או"ח ככה) בשם ספר הכלות "אמר הקב"ה בשעה שבני מקדישין ואומרים קדוש קדוש ועיניהם נשואות למרום לבית תפלתם אין לי הנאה בעולם פאותה שעה שעיניהם נשואות בעיני ועיני בעיניהם באותה שעה אני אוהז בכסא כבודי בדמות יעקב ומחבקו ומנשקו ומזכיר גלותם וממהר גאלתם".

כן, אין לה' קורת רוח יותר גדולה מכך שאנו מקדישים אותו, שאנו מתנתקים מהבלי העולם הזה ודבקים בו שאזי ה' כביכול מחבק ומנשק את כלל ישראל, ובכדי לזכות להדבק בבורא, עלינו לדעת בראש ובראשונה, מה העקר ומה הטפל ולהשקיע בעקר, לא לתת לגלות הדעת להסיח את דעתנו מהעקר, כמו שאנו רואים במצרים, שה' שלח את משה רבנו לגאול את כלל ישראל ולגלות להם את מעלתם הגדולה, ועל ידי שיצאו מגלות הדעת, יזכו לצאת מהגלות.

כאשר כלל ישראל יורדים לגלות, הקב"ה יושב ומונה כל אחד ואחד. דבר ראשון, תדע שאתה חשוב ויקר לי מאד מאוד...

וכן בכל דור ודור ה' שולח לנו את הת"ח הצדיקים, שמלמדים אותנו היאך להדבק בבורא, היאך לראות את קרבת ה' אלינו ולהשקיע בכה וכן ראוי לכל אחד ואחד שירשם על דף את כל הדברים שחשובים לו כאן בעולם הזה, ולרשם על כל דבר עד כמה הוא חשוב לו, ויקשר הפל לנקדה הפנימית - לדבקות בקב"ה.

לדגמא שירשם את המשפחה שלו, כמה הוא מעניין להשקיע בהם, וכן בשאר הדברים, וכך כאשר נשקיע בדברים שבאמת חשובים, הדברים הטפלים לא יעסיקו אותנו ולא יבלבלו אותנו.

כאשר נדע שבני ביתנו, זה השלמות שלנו, כאשר נדע שהילדים שלנו זה ההמשך שלנו בעולם, וזה מה שיופך אותנו לחי נצח בעולם הבא - נשקיע בהם, נלמד אותם דעת ה', נשרר בבית אמונה ובטחון, נחזיר בהם אמונת חכמים, אהבת התורה והמצוות, מתוך ידיעה שאחרי מאה ועשרים שלנו, הם אלו שיעלו אותנו הלאה בעולם הבא, וכן נעשה מצוות ומעשים טובים שהם הפרות שיקנו לנו עולם הבא. וכן בשעה שאנו עוסקים בתורה ובמצוות, נראה את ה' בלמוד, ונדבק בו באהבה.

ופעמים רבות ה' שולח לנו קשיים שונים בכדי להביאנו לענוה והכנעה, שלא נתגאה ולא נשכח את התכלית. ואין אדם שאינו מקבל בקרת אם זה בעבודה, בפולל, בבית, ביישיבה, בכל מקום אדם נתון לבקרת, ואפילו אנשים שהם במשרה חשובה כגון נשיאים וכדו' יש עליהם תמיד בקרת, בכדי שלא נרגיש מושלמים, ונחפש תמיד היאך לקנות עוד ועוד שלמות, כאשר נראה אנשים שהם מוצלחים מאתנו, נדע שה' שולח לנו דרך לקנות הכנעה וענוה, שלא נחשב שהכל מגיע לנו,

מֹשֶׁה רַבְּנוּ יֵצֵא לְמַדְרֵינוּ וְשֵׁם הוּא עֶסֶק בְּחֶסֶד וְהֵצִיל אֶת בְּנוֹת יִתְרוֹ, וְזֶה מֵה שֶׁעֲמִיד לּוֹ לְקַבֵּל אֶת הַשְׂדֵּה שְׁלוֹ.

וְכֵן יִתְרוֹ רָצָה לְהַפִּיר טוֹבָה לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ, וְאָמַר לְבָנוֹתָיו "לָמָּה זֶה עֲזַבְתֶּן אֶת הָאִישׁ קְרָאֵן לּוֹ וַיֵּאכַל לֶחֶם- לֶחֶם מִסֶּמֶל לְאִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי אִם הִלַּחֵם אֲשֶׁר הוּא אוֹכֵל", שֶׁעַל יְדֵי שֶׁהַפִּיר טוֹבָה לְמֹשֶׁה זָכָה לְשִׁדְךָ אֶת בְּתוּלָה עִם מֹשֶׁה רַבְּנוּ.

לְלַמְּדֵנוּ שֶׁכָּל מַעֲשֵׂי חֶסֶד שֶׁאֲדָם עוֹשֶׂה זֶה עוֹמֵד לּוֹ וְלֹא רָעוּ לְדוּרֵי הָדוֹרוֹת, וְכְמוֹ שֶׁיְשׁוּעָה מְגִדוּלִים וְצַדִּיקִים שֶׁכָּל פְּסִיעָה שֶׁאֲדָם הוֹלֵךְ לְצַדֵּךְ עֲצָמוֹ הוּא חוֹסֵךְ בְּזֶה פְּסִיעוֹת רַבּוֹת לְצַדֵּךְ עֲצָמוֹ וְכִבֵּר יְדוּעַ הַמְּדַרְשׁ כְּמֹה מֹשֶׁה רַבְּנוּ רַחֵם עַל הַצֶּאֱנָן, וְכִזָּה ה' בָּחַן אוֹתוֹ וּבָחַר בּוֹ לְרַעוּת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.

"וְגַם הִנֵּה הוּא יוֹצֵא לְקְרָאתְךָ וְרֵאָה וְשִׁמַּח בְּלִבּוֹ"

פְּרָשָׁה זוֹ הִנֵּה יְסוּד גָּדוֹל בְּעֵבְרֵנוּ בְּמַעֲלֵת הַנְּתִיעָה וּבְפִרְגוֹן לְאוֹלָת, הַהִפְךָ מִהַקְּנָאָה וְצָרוֹת הָעַיִן. הִבָּה נִתְבוּנָן בְּאֶהְרֹן הַכֹּהֵן שֶׁהָיָה הַמְּנַהֵיג שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, וּבִעֵת שֶׁעָלָה מֹשֶׁה לְגִדְלָה שִׁמַּח בְּשִׂמְחָתוֹ, וְנִשְׁקַח לּוֹ מִתּוֹךְ אֶהְבָּה וְהַעֲרָכָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁשִׂמַּח אֶת מֹשֶׁה וְנִעֲשֶׂה הַגְּבֵאִי שְׁלוֹ.

וְהוֹדוֹת לֵלֵב הַטוֹב שֶׁהָיָה לּוֹ, נִצְטוּנָה הוּא וְזוֹרְעוֹ לְבָרַךְ אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל בְּבִרְכַּת כְּהֵנִים, שֶׁכָּל מַהוּתוֹ נִתְיַנֵּה שֶׁל שְׁפַע כָּל טוֹב לְכָלל יִשְׂרָאֵל לֵלֵא יוֹצֵא מִן הַכָּלל.

וּבְכָל יוֹם מִיַּד לְאַחַר בְּרַכַּת הַתּוֹרָה אָנוּ מְזַכְּרִים אֶת הַפְּסוּקִים שֶׁל 'בְּרַכַּת כְּהֵנִים', כְּדֵי לְהַחֲדִיר בְּתוֹכֵנוּ שֶׁתְּכַלִּית הַתּוֹרָה זֶה לֵב טוֹב וּמַעֲשִׂים טוֹבִים.

כְּמֹה רָאוּי לָנוּ לְרַקֵּד וְלִשְׁמוֹחַ עַל עֲצָם הַיּוֹתֵנוּ יְהוּדִים, בְּנֵי הַיְקָרִים שֶׁל מִלְךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים, וְכֵן בְּבִד לְדַעַת אֶת עֲרַכְנוּ וְאֶת עֲרָכּוֹ הַבְּלַעְדֵי וְהַיְחַוְדֵי שֶׁל כָּל יְהוּדֵי בְּאֲשֶׁר הוּא. וְכִשְׁנִצְעֵד בְּדֶרֶךְ זֶה, נִנְהַג בְּכַבּוּד וּבְהַעֲרָצָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, מִתּוֹךְ עֲדֵינּוֹת וְאַצִּילוֹת כְּנֵאָה לְבָנֵי מַלְכִּים, וְאִזֵּי הַקְּטָנוֹת וְהַעֲצָבוֹת לֹא יִמְצְאוּ מְקוֹם בְּלִבְנוּ, אֶלָּא אֲדַרְבָּה נִמְשִׁיךְ אֶת דְּרָכֵינוּ שֶׁל ה' בְּעוֹלָם שֶׁכָּל שִׂמְחָה וְחֶסֶד וְלֵהֲטִיב עִם הַבְּרִיּוֹת, וְכִזָּה נִקְדָּשׁ שֵׁם שְׁמַיִם בְּכָל הַלְלוֹתֵנוּ, אָמוּן.

פנינים מצויידיים

אָדָם צָרִיךְ לְדַבֵּר עִם ה' בְּתַמִּימוֹת עַל כָּל מְבוֹקְשׁוֹ, וְזֶה מֵה שֶׁנֶּאֱמַר בְּפָרְשָׁתוֹ, "וַיָּמָת מִלְךְ מִצְרַיִם וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעַקוּ וַתַּעַל שְׁוַעְתָּם לִפְנֵי הָאֱלֹהִים".

הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מְלַמֶּדֶת אוֹתֵנוּ אֶת כַּח הַתְּפִלָּה שֶׁנִּבְקָשׁ מִהַקָּב"ה בְּתַמִּימוֹת, מִעֲמִיק הַלֵּב, שֶׁיִּרְחַם עֲלֵינוּ וַיִּזְכֶּה אוֹתֵנוּ לְהִיּוֹת נְאֻמָּנִים אֵלָיו, וְלַעֲשׂוֹת לּוֹ נְחִת רוּחַ כָּל יְמֵינוּ, וְיִזְכֶּה אוֹתֵנוּ לְרֵאוֹת אֶת יְשׁוּעָתוֹ עֵין בְּעֵינָן, שֶׁנֶּאֱמַר אֶת כָּל הַיְשׁוּעוֹת, שֶׁהוּא כֹּפֵר מוֹשִׁיעַ אוֹתֵנוּ, וְנוֹדֶה לּוֹ.

אֲבָרְהָם בֶּן הַרְמֹב"ם, שֶׁמֹּשֶׁה הֵלֵךְ בְּעַמִּיק הַמְּדַבֵּר, וּבִקְשׁ מֵה' שֶׁיִּרְחַם עַל עַמּוֹ וַיּוֹצֵא אֶת כָּלל יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וַיּוֹכֵל לְעַבֵּד אֶת ה' בְּמִדְבָּר, וְלֵהֲקָרִיב קָרְבָּנוֹת, וְהַתְּפִלָּה צָרִיכָה לְהִיּוֹת עִם חֶסֶד.

וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל, שֶׁאֲדָם צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה לְפָנֵי הַתְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֵנִי בְּצַדִּיק אֶחָזֶה פְּנִיךָ" שֶׁכֹּפֵאֲשֶׁר אָדָם מְחַזֵּק וּמְשַׂמַּח אֶת רַעְהוֹ, הוּא פּוֹתֵחַ אֶת הַשַּׁעַר לְתְּפִלָּתוֹ, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל כָּל הַמְּתַפְּלֵל עַל חֲבֵרוֹ נִעֲנֶה תְּחִלָּה.

וְכֵן לְכַתֵּב מִכְּתָבִים לְקָב"ה מְדֵי פַעַם מִכְּתָבִים שֶׁמְלָאִים בְּהַעֲרָכָה וְאַהֲבָה לְקָב"ה, וְכַעֲנֵן הַמְּזוּזָה וְהַתְּפִלִּין שֶׁנִּכְתַּב בָּהֶם אֶהְבַּת ה' אֵלֵינוּ, שֶׁנֶּאֱמַר מִמִּצְרַיִם, וְאָנוּ מְלָאִים בְּאַהֲבָה אֵלָיו יְתַבְּרָה, וְלְכַתֵּב אֶת הַטוֹב שֶׁיֵּשׁ לָנוּ, וְכֵן לְבַקְשׁ מֵה' עַל כָּל צָרָכֵנוּ וּמְבַקְשָׁנוּ.

וּלְפִיכֶךָ הַפְּסוּקִים הַלְלוּ שֶׁל זַעֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִכְנָסוּ בְּתוֹךְ כָּל הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ וַיִּתְרוֹ, לְלַמְּדֵנוּ שֶׁגַּם מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר זַעַק לְפָנֵי ה' בְּמִדְבָּר, כְּמוֹ שֶׁמּוֹבָא בְּסִפְרֵי הַמַּסְפִּיק לְעוֹבְדֵי ה' לְר'

לצאת מהגלות הפרטית

"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" פרעה הרגיש את עצמו אדון הכל, וכמו שאמר "לי יארי ואני עשיתיני", כדגמת הנחש הקדמוני שפפר בטובה והרגיש עצמו מלך. וכבר ידוע מהארז"ל, שבשבועות שבהם אנו קוראים על גלות מצרים, זה זמן לתקן את הגלות הפרטית של כל אחד ואחד. ועקר הגלות באה על מידות רעות, כגאווה, כעס, נקמה, ומתכבד בקלון חברו.

ולעיתים המעלות היחודיות שבאדם יכולות להיות לו לרועץ - כאשר הוא מתגאה ומזלזל בסובבים אותו, וכן אינו יכול לראות חסרונות אצלם. לדגמא כאשר אדם הוא דיקון גדול, וקשה לו לראות אדם אחר שהוא מאחר בעקביות, וזה חורה לו מאד. ולמרות שהוא עצמו כעסן וקפדן גדול, זה לא מפריע לו, רק החסרון שהוא רואה בזולתו מפריע לו.

והיות שהיו לפרעה את כל המדות הרעות, שלח לו הבורא עשר מכות. ובכל מכה היו עוד מכות, כמו שאמרו חז"ל מחמת שכל מכה היתה כנגד מדה אחרת רעה שהיתה למצרים ובראשם לפרעה.

וכן אצל כל אחד ואחד, כאשר חלילה ארעה לו מכה מסוימת, עליו לערף חשבון נפש על מדותיו ומעשיו, וכמו שאמרו חז"ל שה' אינו עושה דין בלי דינא. וכמו שכתוב "ורקב עצמות קנאה" - שהקנאה מכלה את האדם, ולהפך, "ולבן שנים מחלב" - כאשר אדם מחזק ומפרגן לזולתו, יש לו סידן וגופו קליל וחזק.

ובכל פעם שאנו קוראים את פרשת יציאת מצרים, עלינו לצאת מהקנאה וחסר הפרגון, ולשמוח בטובת זולתנו מתוך ענוה ושמחה בחלקנו הטוב. וכן לא להוציא את הפעמים שבנו על בני בתינו ולסמך לגאלה וכל הטוב - תפלה שזוכה לכל טוב ברוחניות ובגשמיות, ולא נזק משום מכה. וכאשר אדם זוכר את כל החסד שה' הצילו, ומבקש שה' ישמר עליו הלאה, ה' יהיה בעזרו תמיד, אמן.

מפני מה היה משה כבד פה?

"ויאמר אליו ה' מזה בידך ויאמר מטה"

הנה, כל הטענות של משה לפני הקב"ה הנם למוד עבוננו, שמשה רבנו וכל הצדיקים הנם שליחים של הקב"ה ללמד את כלל ישראל דעת ה'. ונפרט את דברנו בתוך הפסוקים:

הקב"ה אומר למשה רבנו שישליך מידי את המטה, וכאשר השליך משה את המטה הוא נהפך לנחש, וזה בכדי ללמדנו שהמטה שעל ידו נעשו כל הנסים והמופתים יכול גם לההפך לנחש שמוזיק.

מטעם זה כאשר הכניס משה את ידיו לחיקו, נצטרע, ללמד שכאשר אדם חושב שידי עושות, הן לוקות בצרעת, ורק כאשר מעשי האדם על פי ה' ידיו מתרפאות. וכמו שנאמר "והוצאתי אתכם בזרוע נטויה" - שרק הקב"ה הוציא אותנו ממצרים בזרוע הנטויה.

עתה מבאר היטב שדוקא מחמת שמשה היה כבד פה ביותר ולא יכל לדבר פראוי, שלח אותו הקב"ה לגאול את ישראל, ללמד את כלם שלא הפריזותיות וכשר השכנוע

של משה הוציאו את ישראל ממצרים, אלא הקב"ה גאלנו.

וזה מה שאמר לו הקב"ה "מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי ה'" - שאני עשיתי אותך אלם במקוון. ולא עוד אלא שאהרן אחיך הלוי ילוה אותך כדרך שהלויים מלוים ומשמשים את הכהנים, ובנוסף אהרן "דבר ידבר" - ידבר על הדבור שלך שאתה לא יכול לדבר במקוון, בכדי שידעו הכל שמשה רק מעביר את דברי ה' לכלל ישראל.

וזו היתה גדלתו של משה, שהלך ודבר עם פרעה ועם כלל ישראל הגם שהיה לו קשה מאד מחמת החסרונות שהיו לו. וכדגמת עבד המלך שמוכן להתבזות למען כבוד המלך מרב אהבתו ונאמנותו כלפיו.

וזה גם עומק הכאת הצור שנעשה על ידי המטה, ללמדנו שהמטה והידים יכולים גם להזיק, ועל ידם נעשה משה בבחינת מצורע שלא יכל להכנס לארץ ישראל. ומכל מקום משה נשאר חזק בדעתו מתוך ידיעה שזה רצון ה', והכל בכדי ללמד את כלל ישראל שרק הקב"ה מוציאם ממצרים ומכניסם לארץ ישראל.

וזה גם מה שאנו רואים בסוף הפרשה, שבשליחות הראשונה של משה, הכביד פרעה את העבודה, ללמדנו שרק הקב"ה עושה הכל, ואלו אנו יכולים לפעמים לקלקל. ה' יזכנו לדעת שאנו מנהגים רק על ידו לטב ולמוטב, וכך יהיו כל מעשינו מתוך שלוח של אמונה.

המשך הסיפור מעמוד א'

הרגשתי פמה רחמי ה' עלי, שסבב שחוט החשמל התנתק בכל עת, בכדי שאקשר אותו, ועל ידי פן לא אתמוטט, ודוקא הקשי שהיה לי בתחלה הוא זה שסבב את הצלת, הודו לה' כי טוב.

בלי משים יצאתי מהפגום עליו עמדת, ורגלי האחת כבר עמדה באויר. התחלתי לאבד שווי משקל, וברגע האחרון אחזתי בחוט של הדיסק שהיה קשור, והצלחתי להתיצב על עמדי ולא לצנח למטה.

